

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: VATEC electronics spol. s r.o.**, se sídlem Bezdědovice, Paštiky 13, IČ: 606 17 705, *zastoupené JUDr. Ing. Miroslavem Silovským, advokátem AK SILOVSKÝ & SILOVSKÝ advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Karlova 5, 304 12 Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne **3.8.2010** č.j. RR/1842/10,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 27.9.2010 doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 1.10.2010 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 3.8.2010 č.j. RR/1842/10 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Kasejovice, odboru výstavby (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*stavební úřad*“), ze dne 16.4.2010 č.j. 926/2006/Výst. (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Novostavba větrné elektrárny Amerika“ na specifikovaných pozemcích v katastrálním území Kasejovice (dále též jen „*Stavba*“).

Problematika územního plánování byla upravena zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Problematika ochrany přírody a krajina byla upravena zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“).

Posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví a postup fyzických osob, právnických osob, správních úřadů a územních samosprávných celků (obcí a krajů) při tomto posuzování bylo upraveno zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o posuzování vlivů na životní prostředí*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí, včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, není v souladu s právními předpisy. Žalovaný se vůbec nezabýval přezkumem prvoinstančního rozhodnutí ani správního řízení, které mu předcházelo. Zcela nezákonně se v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu omezil toliko na vyličení některých rozhodných skutečností v řízení (konkrétně nesouhlasné stanovisko č.j. VŽP/32/2010-Le a jeho následný přezkum) a uzavřel, že odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu (= prvoinstanční rozhodnutí) bylo vydáno v souladu s § 149 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je zavádějící a obsahuje kromě jiného tvrzení, co správní orgán údajně v rámci odvolacího řízení učinil, tj. posoudil napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu z hlediska jeho souladu s právními předpisy a správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Žalobkyně uvedla, že v této souvislosti je zcela zjevné, že správní orgán pochybil v rámci odvolacího řízení, neboť i když se v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice odvolává na údajný přezkum souladu s právními předpisy, neobsahuje o tom žádnou zmínku. Postup odvolacího správního orgánu stanoví § 89 správního řádu, jelikož se jedná o kogentní právní normu, není možné se od ní odchýlit. Tím, že správní orgán nepostupoval ve smyslu § 89 správního řádu, totiž, že se nezabýval souladem prvoinstančního rozhodnutí, včetně správního řízení, které mu předcházelo, se základními zásadami činnosti správních orgánů stanovených v § 2 až § 8 správního řádu, není napadené rozhodnutí vydané v odvolacím řízení v souladu s právními předpisy. Žalovaný svým postupem porušil mj. zásadu zákonnosti, tj. zásadu vázanosti správních orgánů právním řádem a právem, včetně mezinárodních smluv a práva ES, stanovenou v § 2 správního řádu, neboť v roce 2009 byla Evropskou unií přijata nová legislativní opatření v rámci klimaticko-energetického balíčku, mezi nimi i nová směrnice č. 2009/28/ES (dříve 2001/77/ES), o podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie, která vstoupila v platnost dne 25.6.2009. Pro Českou republiku

platí závazný národní cíl 13% podílu energie z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie ČR v roce 2020. Z napadeného rozhodnutí dále plyne, že se žalovaný nezabýval souladem se žádnou ze zbývajících zásad pro činnost veřejné správy, tj. zásadou zákazu zneužití správního uvážení (§ 2 odst. 2 správního řádu), zásadou proporcionality (§ 2 odst. 3 správního řádu), jakož i zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu).

Žalobkyně dále uvedla, že stran věcné správnosti přezkumu prvoinstančního rozhodnutí je z obsahu spisového materiálu zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zjištěným skutkovým stavem bez důvodných pochybností. Vzhledem k nedostatečnému vypořádání se s námitkami žalobkyně není z napadeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav věci vzal správní orgán za prokázaný, přičemž samotné odůvodnění rozhodnutí nedisponuje zásadou materiální pravdy a omezuje se toliko na konstatování, že správní orgán požádal Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, o posouzení závazného stanoviska ze dne 23.3.2010 č.j. VŽP/32/2010-Le. Vzhledem k podání návrhu na vydání územního rozhodnutí již v roce 2006 nedodržel prvoinstanční orgán lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 správního řádu, čímž byl porušen princip rychlosti a hospodárnosti řízení. O aroganci a nedodržení nestranného postupu prvoinstančního orgánu svědčí mj. i skutečnost, že žalobkyně do dnešního dne neobdržela vyjádření od obce Kasejovice, neboť starostka již téměř čtyři roky návrhy na doplnění pořadu jednání neustále zamítá a úmyslně nedala na pořad jednání zastupitelstva obce žádost o vyjádření obce k umístění větrné elektrárny Amerika v k.ú. Kasejovice. Námitka žalobkyně, že prvoinstanční orgán rozšířil výzvu ze dne 23.2.2007 o další výzvu ze dne 12.3.2010 (s jiným č.j. 59/2010/Výst), kterou si vyžádal mj. závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk, odboru VŽP, z hlediska krajinného rázu, přestože Městský úřad Kasejovice již v roce 2009 výsledky posouzení vlivu na životní prostředí, včetně řešení vlivu na krajinný ráz v rámci EIA, měl k dispozici, nebyla odvolacím správním orgánem relevantně posouzena. Tím, že prvoinstanční orgán neoprávněně a zbytečně požádal nepřislušný orgán veřejné správy o dodání stanoviska k posouzení vlivu větrné elektrárny Amerika na životní prostředí, porušil zákon o posuzování vlivů na životní prostředí a opakovaně oddálil vydání rozhodnutí ve věci. Posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen proces EIA, proces SEA) je v ČR upraven zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. V rámci procesu EIA je posuzován vliv staveb (dále činností a technologií uvedených v příloze výše zmíněného zákona) na životní prostředí. Proces EIA je založen na systematickém zkoumání a posuzování možného působení na životní prostředí. Smyslem je zjistit, popsat a komplexně vyhodnotit předpokládané vlivy připravovaných záměrů a koncepcí na životní prostředí a veřejné zdraví ve všech rozhodujících souvislostech. Cílem procesu je zmírnění nepříznivých vlivů realizace na životní prostředí. Proces EIA probíhá vždy dříve, než jsou záměry povoleny. Bez závěru procesu EIA nesmí povolující úřad (např. stavební úřad) rozhodnout o povolení záměru.

Námitka žalobkyně, že závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk (na němž je rozhodnutí prvoinstančního orgánu nezákonně postaveno) zcela ignoruje výsledek procesu EIA, kdy žalobkyně ve svém odvolání detailně rozebírá nepravdivé údaje o navrhované stavbě a jejím umístění, nebyla odvolacím správním orgánem posouzena vůbec. Správní orgán uzavřel, že odvolání směřuje proti nesouhlasnému závaznému stanovisku

ze dne 23.3.2010 č.j. VŽP/32/2010-Le, požádal v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu odvolací orgán Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, dne 1.6.2010, když, jak dále v napadeném rozhodnutí uvedeno, dne 21.6.2010 obdržel pod č.j. ŽP/6274/10 výsledek přezkoumání závazného stanoviska. Vzhledem k tomu, že závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk bylo potvrzeno, odvolací orgán odvolání žalobkyně zamítl.

Žalobkyně považovala postup odvolacího orgánu za nezákonný, účelový, a především v rozporu s legislativou EIA/SEA. Proces posuzování vlivů na životní prostředí je v ČR upraven zákonem. Po podrobném prostudování dokumentace „Hodnocení vlivu stavby Větrné elektrárny Amerika na životní prostředí“ dle zákona č. 100/2001 Sb., přílohy č. 4, kterou vypracovali RNDr. Jiří Procházka, držitel osvědčení MŽP ČR o odborné způsobilosti a držitel autorizace ke zpracování dokumentace a posudku podle zákona č. 100/2001 Sb., auditor životního prostředí se způsobilostí pro vypracování systému ekologického managementu v podniku podle nařízení Rady ES, a kolektiv (duben 2008) doplněné o dokumentaci (únor 2009), včetně Posudku na záměr stavby dle § 9 v rozsahu přílohy č. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (červen 2009, autoři Mgr. Tomáš Motl a kol., držitel autorizace podle zákona č. 100/2001 Sb.), je zcela nepochybné, že napadené rozhodnutí je v rozporu se skutkovou i právní stránkou věci. Jak je uvedeno, závazné stanovisko MěÚ Nepomuk, odbor výstavby a životního prostředí, které si prvoinstanční orgán nepochopitelně ve věci vyžádal, neudělil žalobkyni souhlas k zásahu do krajinného rázu spočívající v umístění VE Amerika proto, že se negativně změní krajinný ráz Kasejovicka a přírodního parku Pod Štědrým. MěÚ Nepomuk uzavřel, že umístění VE Amerika je v rozporu s veřejným zájmem, neboť k ochraně krajinného rázu této oblasti byly zřízeny hned čtyři přírodní parky. Dokumentace z dubna 2008 se, kromě jiného, v části C zabývá stavem životního prostředí v dotčeném území. Autoři v této kapitole jako zdroje pramenů uvádějí kromě Územního plánu města Kasejovice, mapových serverů Centrum, Hydroekologický informační systém, Výzkumný ústav vodohospodářský T.G.M., Česká geologická služba, Ústav pro hospodářskou úpravu lesů, a dále odbornou literaturu. Vedle zkoumání ÚSES (Územní systém ekologické stability) se v části C.I.3 píše o Přírodních chráněných územích, jiných chráněných územích a ochranných pásmech (str. 30) mj. toto: *Místo výstavby VE Amerika se nachází na pozemku s ornou půdou přibližně 1000 m západně od města Kasejovice v blízkosti přírodního parku Pod Štědrým. V dotčeném území se nenacházejí žádná zvláště chráněná území, stavbou nejsou dotčeny národní parky, chráněné krajinné oblasti, národní přírodní rezervace, národní přírodní památky ani přírodní památky. Nejbližším přírodním parkem je přírodní park Pod Štědrým, který se nachází 0,2 km západně.* Samostatným zkoumáním krajinného rázu se ve zmíněné Dokumentaci věnuje ucelená Příloha č. 6, která na přibližně padesáti stranách rozebírá vlivy VE Amerika na krajinný ráz, a to dle související legislativy (zákon o životním prostředí, zákon o ochraně a využití nerostného bohatství, zákon o územním plánování a stavebním řádu, zákon o posuzování vlivů na životní prostředí, zákon o ochraně přírody a krajiny, zákon o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, zákon o vodách, zákon o ochraně veřejného zdraví, zákon o lesích, zákon o ochraně zemědělského půdního fondu). V úvodu této studie se autor zmiňuje o interpretaci ovlivnění krajinného rázu, který si není možné vykládat tak, že pokud větrné elektrárny budou z některých míst viditelné, bude se jednat o jeho zásadní negativní ovlivnění. Krajinný ráz je souborem přírodních, kulturních a historických charakteristik území. A proto je třeba nahlížet na záměr z pohledu ovlivnění všech složek a ne jen složky vizuální. Studie hodnotící vlivy VE Amerika

na krajinný ráz se věnuje oblastem současného stavu krajiny v dané oblasti i jeho historii, geomorfologii, geologii a pedologii, klimatologii, hydrologii a hydrogeologii, floře, biogeografii, úrovni péče o krajinu, dále vymezení míst krajinného rázu a hodnocení přímého vlivu stavby VE na tato místa, hodnocení na základě fotovizualizace, idealizaci a vyhodnocení znaků krajinného rázu, mapám viditelnosti, přičemž navrhuje opatření k minimalizaci vlivů. Závěr studie hodnotící vlivy VE Amerika na krajinný ráz svědčí ve prospěch vybudování VE Amerika, neboť ta „(...) *I přes určitý zásah do krajinného rázu bude akceptovatelnou součástí dotčené krajiny a to převážně proto, že neomezí ani přímo neovlivní žádný významný krajinotvorný prvek (přírodní, historicko-kulturní, technický)*“.

Dokumentaci z dubna 2008 doplňuje od stejného kolektivu autorů Dokumentace z února 2009, která se zabývá hodnocením vlivu stavby VE Amerika na životní prostředí z hlediska biologického hodnocení, dendrologie, vlivů na ÚSES, veřejné zdraví, souladu s územním plánem, právním rozbořem. Odvolací správní orgán zadal vypracovat odborný posudek zpracovateli Mgr. Tomáši Motlovi, držiteli autorizace podle zákona č. 100/2001 Sb. Tento posudek přezkoumal obě Dokumentace a konstatoval, že záměr VE Amerika je svou podstatou s ohledem na možné vlivy na ŽP a veřejné zdraví, v dané lokalitě akceptovatelný. I přes souhlasný posudek odvolací orgán zamítl odvolání žalobce a dle žalobce nezákonné rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdil.

Žalobkyně doplnila, že správní orgán tím, že se nezabýval námitkami žalobkyně, a ani nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, neprovedl v tomto směru jiné důkazy, přičemž napadené rozhodnutí postrádá srozumitelné odůvodnění, jakož i informace o úvahách správního orgánu a následně zjištěném skutkovém stavu věci bez důvodných pochybností, je nepochybné, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, když argumentačně vycházel z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vyjádření ze dne 3.12.2010 mj. uvedl, že trvá na tom, že rozhodnutí stavebního úřadu přezkoumal z hlediska jeho souladu s právními předpisy tak, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu. Postup stavebního úřadu v řízení, kdy k žádosti bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko, řeší § 149 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení je existence nesouhlasného závazného stanoviska důvodem pro zamítnutí žádosti bez provádění dalšího dokazování. Podle názoru žalovaného není směrnice Evropské unie o podpoře využívání obnovitelných zdrojů energie právním předpisem, který by stavební úřady měly zohledňovat v řízeních vedených podle stavebního zákona a správního řádu. Vzhledem k tomu, že důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby větrné elektrárny Amerika bylo vydání nesouhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, postupoval žalovaný v odvolacím řízení v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, požádal nadřízený správní orgán o přezkum nesouhlasného závazného stanoviska a v odvolacím řízení rozhodl na základě výsledku tohoto přezkumu. Žádná jiná skutečnost nebyla pro výsledek odvolacího řízení rozhodující. Podle názoru žalovaného nebyl stavební úřad v řízení nečinný a dodržel lhůtu určenou správním řádem pro vydání rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny není nijak vázáno na výsledek posouzení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb., a i když výsledkem posouzení je souhlasné stanovisko, platí nadále povinnost stavebníka doložit i závazná stanoviska předepsaná zákonem č. 114/1992 Sb. Z výsledku posouzení záměru podle zákona č. 100/2001 Sb. vyplývá, že umístěním větrné

elektrárny Amerika k určitému zásahu do krajinného rázu dojde, a podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je k umístování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Na tuto skutečnost upozorňoval odbor výstavby a životního prostředí Městského úřadu Nepomuk a odbor životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje již v samotném procesu posuzování vlivu větrné elektrárny Amerika na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb.

V **replíce** (ze dne 29.12.2010) k vyjádření žalovaného žalobkyně mj. uvedla, že žalovaný zcela pomíjí skutečnosti uvedené v žalobě, zejména to, že stěžejní otázka v daném sporu je vydané nesouhlasné stanovisko Městského úřadu Nepomuk. Městský úřad Nepomuk byl účastníkem procesu EIA, vydal kladné koordinované stanovisko k výstavbě větrných elektráren. Tentýž úřad nedodržel příslušné správní lhůty stanovené zákonem, proto žalobci uložil, aby požádal nově a zcela nadbytečně o vydání závazného stanoviska v dané věci. Městský úřad Nepomuk poté zadal Agentuře ochrany přírody a krajiny posouzení vlivu na krajinný ráz, která vydala nesouhlasné stanovisko v dané věci. Agentura, která zpracovávala toto stanovisko, zcela ignorovala výsledky EIA a další doložené dokumenty a s žalobkyní striktně odmítla komunikovat.

Ze **správního spisu** se k věci podává následující. Městský úřad Nepomuk, odbor výstavby a životního prostředí, vydal dne 23.3.2010 pod č.j. VŽP/32/2010-Le závazné stanovisko, kterým žalobkyni neudělil (podle § 12 odst. 2 zákona na ochranu přírody a krajiny) souhlas k zásahu do krajinného rázu spočívajícího ve výstavbě Stavby (dále též jen „Závazné stanovisko“). Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 16.4.2010 č.j. 926/2006/Výst. zamítl žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby, a to s odkazem na § 149 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně brojila proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním datovaným dne 1.5.2010, v němž vnesla námitky proti obsahu závazného stanoviska. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, si následně vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, tedy od Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí. O tomto postupu byla žalobkyně uvědomena písemností ze dne 1.6.2010 označenou jako „Oznámení o postupu odvolacího orgánu“ a doručenou žalobkyni dne 7.6.2010.

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, dne 17.6.2010 pod č.j. ŽP/6274/10 potvrdil Závazné stanovisko. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 3.8.2010 č.j. RR/1842/10 zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Kasejovice, odboru výstavby, ze dne 16.4.2010 č.j. 926/2006/Výst.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání, když obě strany s takovým postupem vyslovily svůj souhlas (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat

zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle § 149 odst. 3 správního řádu jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Ze znění § 149 odst. 3 správního řádu jednoznačně vyplývá, že v okamžiku existence závazného stanoviska, které znemožňuje žádosti vyhovět, je správní orgán bez dalšího povinen žádost zamítnout. Správní orgán za takové situace nemůže žádosti vyhovět, a proto z důvodu hospodárnosti řízení již neprovádí dokazování, nečiní v řízení další kroky. Uvedený postup je logický, neboť již není nic možné změnit negativním rozhodnutím o věci samé. Směřuje-li proti takovému rozhodnutí odvolání, nelze v něm správnímu orgánu oprávněně vyčítat, že se nezabýval jinými skutečnostmi než tím, že deklaroval existenci závazného stanoviska, které znemožňuje žádosti vyhovět, a žádost zamítl. Tento postup je totiž zcela v souladu se zákonem.

Za takové situace pak není možné ani úspěšně namítat, že se odvolací orgán v odvolacím řízení nezabýval jinými skutečnostmi, než tím, zda zde bylo závazné stanovisko, které znemožňovalo žádosti vyhovět, resp. zda postup prvoinstančního orgánu byl v souladu s § 149 odst. 3 správního řádu. Na tom nemění nic ani § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Prvoinstanční rozhodnutí je totiž v souladu s právními předpisy, pokud při existenci závazného stanoviska, které znemožňuje žádosti vyhovět, odvolací správní orgán podle § 149 odst. 3 správního řádu bez dalšího dokazování žádost zamítne.

Podle § 149 odst. 4 správního řádu v případě, kdy odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Je-li závazné stanovisko potvrzeno, nemá odvolací správní orgán jinou možnost, než odvolání zamítnout a prvoinstanční rozhodnutí potvrdit, neboť se nic nemění na zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu podle § 149 odst. 3 správního řádu.

V souzené věci stavební úřad zamítl žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby právě s odkazem na § 149 odst. 3 správního řádu. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo mj. uvedeno: „(...) *Jako jeden z doplňujících podkladů bylo stavebnímu úřadu dodáno závazné stanovisko vydané Městským úřadem Nepomuk, odborem výstavby a životního prostředí ze dne 23.3.2012 č.j.VŽP/32/2010-Le, které neuděluje souhlas k zásahu do krajinného rázu, spočívajícího ve výstavbě větrné elektrárny Amerika na pozemku p. č. 1237 (PK) v katastrálním území Kasejovice. Stavební úřad žádost podle § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítl. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. (...)*“.

Žalobkyně brojila proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním, v němž vznesla námitky proti obsahu závazného stanoviska. Žalovaný si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska a o tomto postupu žalobkyni uvědomil. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, následně Závazné stanovisko potvrdil (viz výše konstatování listin správního spisu).

Za takových okolností nelze než uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mj. konstatoval: „(...) *Dne 21.6.2010 obdržel odvolací orgán pod čj. ŽP/6274/10 od odboru životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje výsledek přezkoumání závazného stanoviska. Závazné stanovisko Městského úřadu Nepomuk, odboru výstavby a životního prostředí, bylo potvrzeno. Odbor životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje konstatoval, že přezkoumané závazné stanovisko považuje za věcně správné a vydané v souladu s právními předpisy (...) Odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán v případě, že v průběhu řízení o žádosti bylo vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí další dokazování a žádost zamítne. Stavební úřad tedy po obdržení nesouhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu neposuzoval dále navržený záměr podle ustanovení § 37 stavebního zákona. Povinnost stavebního úřadu rozhodovat se souhlasem dotčeného orgánu, který hájí zájmy chráněné zvláštním právním předpisem, je zakotvena v ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona*“.

Předestřený postup žalovaného není v rozporu s § 2 až § 8 ani § 89 odst. 2 správního řádu (jak tvrdí žalobkyně). Námitky žalobkyně směřující proti obsahu závazného stanoviska byly vypořádány Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, který Závazné stanovisko potvrdil.

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, se zabýval tvrzeními žalobkyně o tom, že Závazné stanovisko zcela ignoruje výsledek procesu EIA (viz str. 2 posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010), že obsahuje tvrzení, která jsou nepravdivá, že větrná elektrárna je navržena mimo území přírodních parků, že starostka Ing. Č., Ing. Č. z AOPK ČR a Ing. L. jsou podjatí, že předmětem podání není návrh na výstavbu dvou nebo dokonce více elektráren, že odborný posudek AOPK ČR není správný (vše na str. 3 a 4 posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010), že je nepřijatelné, aby

závěry územně analytických podkladů nepomuckého regionu z roku 2008 měly být důvodem nesouhlasného závazného stanoviska, že obecné uvádění publikací, které nemají spojitost s územím, na kterém je navrhováno umístění větrné elektrárny, nemůže být důvodem pro vydání nesouhlasného stanoviska (viz str. 4 a 5 stanoviska ze dne 17.6.2010).

Podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je k umístování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Bez tohoto souhlasu nelze povolit umístění stavby ani stavbu povolit.

Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23.8.2011 č.j. 2 As 75/2009-113 (dostupný na www.nssoud.cz) v bodě 51 dospěl k závěru, že „(...) *závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s.ř.s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Zákonodárce ve shodě se sjednocujícím rozhodnutím zavedením § 149 správního řádu upřednostnil zásadu ekonomie řízení. Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s. (...)*“ V bodě 40 téhož rozsudku soud označil stanovisko podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny za stanovisko vydané podle § 149 správního řádu.

Chtěla-li žalobkyně dosáhnout soudního přezkumu Závazného stanoviska (ze dne 23.3.2010), resp. posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010, měla postupovat podle § 75 odst. 2 věty druhé s.ř.s. Podle tohoto ustanovení byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Žalobkyně však tímto způsobem nepostupovala, nevznesla žalobní námitky zpochybňující zákonnost závazného stanoviska, resp. posouzení závazného stanoviska ze dne 17.6.2010, které by soudu umožňovaly přezkoumat i jejich zákonnost. Žalobkyně se spokojila toliko s námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přičemž vypořádání se odvolacích námitek, které byly hodnoceny Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, požadovala nedůvodně po žalovaném.

Podle § 10 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je stanovisko odborným podkladem pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů. Správní úřad, který vydává rozhodnutí nebo opatření podle zvláštních právních předpisů, při svém rozhodování bere vždy v úvahu obsah stanoviska. Bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů (§ 10 odst. 4 téhož zákona).

Z citovaných ustanovení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí sice vyplývá, že stanovisko je podkladem pro vydání územního rozhodnutí, nevyplyvá z něho však, že v územním řízení, za existence souhlasného stanoviska, již není nutné vyžadovat například souhlas orgánu ochrany a přírody se zásahem do krajinného rázu podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Samotná existence stanoviska tak nic na zákonnosti postupu prvoinstančního správního orgánu a žalovaného nic nemění. V té souvislosti se sluší

připomenout, že v závěru stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 12.10.2009 vyhotoveného Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, byla žalobkyně výslovně poučena o tom, že toto stanovisko „*není rozhodnutím podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a nenahrazuje vyjádření dotčených správních úřadů ani příslušná povolení podle zvláštních předpisů*“. Jak vyplývá z části 5.3. uvedeného stanoviska, Městský úřad Nepomuk, odbor výstavby a životního prostředí, již ve fázi přípravy posudku vznesl námitku, že „*nebyl zhodnocen rozpor týkající se rozsahu viditelnosti v krajině a s tím související správnost vyhodnocení kritérií dle metodiky používané pro hodnocení vlivů VTE na krajinný ráz*“. Stavební úřad tudíž nijak nepochybil, když se v souladu s § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny obrátil na příslušný správní orgán. Žalobkyně současně s ohledem na obsah stanoviska objektivně nemohla nabýt dojmu, že v následném územním řízení již nebude nezbytné vyjádření dotčených orgánů státní správy.

Postup žalovaného rovněž nebyl v rozporu se směrnicí č. 2009/28/ES, protože z této směrnice bez dalšího nevyplývá, že by stavby větrných elektráren měly být v územním řízení povolovány i přes nesouhlas orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu.

Nedůvodnou soud shledal i námitku žalobkyně o nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí. Jak správní řád, tak s.ř.s. obsahují prostředky na ochranu před nečinností správního orgánu. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby těchto zákonných prostředků před tvrzenou nečinností správních orgánů využila. Délka správního řízení není způsobilá jakkoli ovlivnit zákonnost či nezákonnost správních rozhodnutí.

Konečně nedůvodnou soud shledal i námitku o tom, že žalobkyně do dnešního dne [= do dne podání žaloby] neobdržela vyjádření od obce Kasejovice. Skutečnost, zda žalobkyně toto vyjádření obdržela či nikoliv, nemění nic na skutečnosti, že prvoinstanční správní orgán žádost žalobkyně v souladu se zákonem a s odkazem na § 149 odst. 3 správního řádu zamítl a žalovaný neshledal odvolání žalobkyně důvodné.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy „Dokumentace záměru VE Amerika, Kraj Plzeňský“ z dubna 2008, „Dokumentace záměru VE Amerika, Kraj Plzeňský“ z února 2009 a posudek na záměr stavby VE Amerika zpracovaný Mgr. Lubošem Motlem z června 2009, protože jejich provedení by bylo, vzhledem k výše popsáným důvodům, které soud vedly k jeho rozhodnutí, zjevně nadbytečné.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, který ve věci úspěch neměla. Žalovaný se však tohoto práva výslovně vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních*

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. července 2012

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu